

Sangleikurinn „Skeyk“ frumframfördur:

Góð gáva til ungdómin

Norðurlandahúsið Sangleikurinn Skeyk, eftir: Gunnar Hoydal og Jákup Veyhe
Tónasmið: Niclas Johannessen
Leikstjóri: Egi Dam
Kórleiðsla: Zacharias Sørensen
Dansur: Elsa Maria Bær-entzen
Pallmynd og búnað: Edward Fuglo

Tá ljósin í stóra salinum so lifðinu frá, sum boð um at nú byrjar sangleikurinn „Skeyk“, verður forvitni vent til ótölu. Fyrst skulu áhoyrarar sita pent og lurta eftir stjóranum í Norðurlandahúsinum, sum sigur frá, hvussu trupult og strævið tað hevur verið at seta sangleikin upp á pall.

Aftaná sigur rektarin í Hoydømun frá, at leikurinn er fingin í lag, av tí at Studentaskúlin í ár verður 60 ár.

Askodarnir eru komnir í Norðurlandahúsið at siggja nøgv umrødda sangleikin „Skeyk“, og ikki fyrri at frætta, hvussu leikurinn er vordin til. Vit eru komin at siggja úrslitið.

Hvussu er ella ikki, so er tað stórflingni sangleikurinn „Skeyk“, sum teir næstu triggjar tímarnar skal rista, røra og færa okkum ígjøgnum dagarnar hjá einum skúlaflokki í studentaskúlanum.

Ungdómurinn í skemti og álvara

Søgugongdin visir okkum eina mynd av ungdómi, í stuttligum eins væl og í tungum og ótryggum lötum - so sum tað hjá teimum flestu á gáttini millum barn-dóm og ungdóm.

Við teimum royndum, vit gera okkum, verður vaksna menniskjað formað. Í fyrsta lagi í uppalgingini, sum foreldrin fyrirreika barnið til vaksnu tilveruna, og í øðrum lagi við teimum gávum, sum barnið hevur fingið, ber til hjá gentu á bygd, at fara út í stóra heim - hóast tað bert er til Havnar at ganga í skúla.

Foreldrin stákast óført við at samla viðfærið hjá Onnu (Anna Kristin Bæk), og pápin sigur dóttirini far-væl, við orðunum: „Blív nú ikki for klók, góða“. Anna Kristin Bæk var sera væl vald til leiklutin. Hon dugdi væl at spæla og syngja, og var einamest við til at geva leikinum ein yrkislerdan dóm.

Anna lærir skúlafelegarnar at kenna, býr einsamøll á einum verlsi, við einari

uppgjördari og dupultmorsalskari vertinnu, sum eygleiðara og varðkonu. Sera skemtilig framfærsla hjá Hjördis Johansen.

Studentaflokkurinn l.ð fær til uppgávu at gera eithvørt til 60 ára haldið. Pallurinn er bygdur við trappu og svala. Tekin um at næmingarnir eru í skúla er, at teir sessast í trappuni. At hetta er flokshólið sæst einamest av, at gentan á l. heinki tekur stokkarnar fram. Eins og í vanligu skúlaivinum tykist tað ógjöriligt hjá nokrum konufólki at sita still og ognar sær vitan, um ikki stokkarnir verða havdir á lofti. Í studentaskúlanum byrjar 2. stig í uppalgingini.

Tað eru næmingar, sum eru varnir, teir minni smædnu og teir líkasælu og lítið myndugleikatrúgvu, sum ikki geva sær fætur, hvat teir vilja við sínum lívi - annað enn at verða upp á tvørs av øllum.

Ikki minst er tað forvitni og óvandsjúkan, um hvør skal hava hvønn, og hvussu ein skal bera seg at, sum upptekur tey ungu. Genturnar gnisa og tosa um dreingirnar og hvør gongur við hvørjum. Dreingirnir, fullir av hormonum, tosa fyrri tað mesta um sex.

Høvuðsmálið er G-punktið

So lógið tað ljóðar, so er reyði tráðurin í leikinum, at provokatorurinn í flokkinum Jón (Annfinnur H. Jacobsen) sigur einum sera góðtrúgvum næmingi frá G-punktinum hjá konufólki. Hetta skal, sambært álítandi keldum, fáa gentuna at gera alt tað, sum drongurin vil hava hana at gera. Annfinnur var framúr góður í sínum spæli.

Spurningurinn er bert, hvar G-punktið situr á konufólki, men tað vil Jón ikki siga tí góðtrúgvna, og kanska veit hann tað heldur ikki sjálvur.

Ungi, sheikaligi lærarin Martin (Eyðun Nolsøe), ger sær dælt við teimum ungu gentunum, og hann kann ikki halda seg burtur frá Onnu, studentanæminginum av bygd, sum heldur, at lærarin veruliga er forelskaður í sær. Hon veit ikki, at hon bert er ein í røðini av næmingum, sum Martin hevur dærað. Tað hepnast væl hjá Eyðun Nolsøe í hesum leikluti, tó at í lötum vann kendi sangarin fram um læraran.

Tað er so vanligt - alt sum fyrirferst á pallinum, ungfolk sum tosa um sex og forelskili, og lítið ella einki

um bókligan lærdóm. Og kortini - tað er sum tað eigur at vera. Lívið er banalt, serliga millum ung. Tú noyðist at verða ansin, og gera tær ómak. Tað krevur floksmentanin, sum valdar í millum tey ungu í skúlanum og í frítíðini av tær. Annars verður tú happað og argað. Bert tað, at tú kemur av bygd er nóg mikið.

Tá samanum kemur eru øll kortini ótrygg. Bert er tað er so ymiskt, hvussu ótryggleikin kemur til sjóndar. Tað liggur til ungdómin at vera atfinningarsamur, men í leikinum eru tey í so lúnsk mótevgis hvør øðrum. Tað er tó ein aldargamal háttur at berjast seg fram til vald, og tíverri eydnast tað at seta skøvir í nogvar mannsálir.

Nokur happa meir enn onnur, og hjá einstøkum fylgir hetta lyndið við inn í vaksnu tilveruna, og gerst ein partur av persónleikanum.

Eitt nú leikluturinn Martin. Hann er møguliga ein happað sál, sum nú roynir at finna sær styrki, við at happa genturnar. Martin hevur helst ikki dirvi at taka avhjóðingarnar í tilveruni millum tey tilkomnu.

Leikstjórin gjørt væla arbeiði

Tað, at her er talan um áhugaleikarar, bæði sjónleikarar, sangarar og dansarar, verður tú sjáldan mint á, meðan leikur fer, so leikandi lætt gongur spælið. Leikstjórin hevur helst verið umfeyrandi - tað er skiligt. Kanska vóru brot, har tað kiksaði eitt sindur, men tað er ikki lógið, tá so stórt leik- og dansiverk skuldi sjósetast á fyrsta sinni.

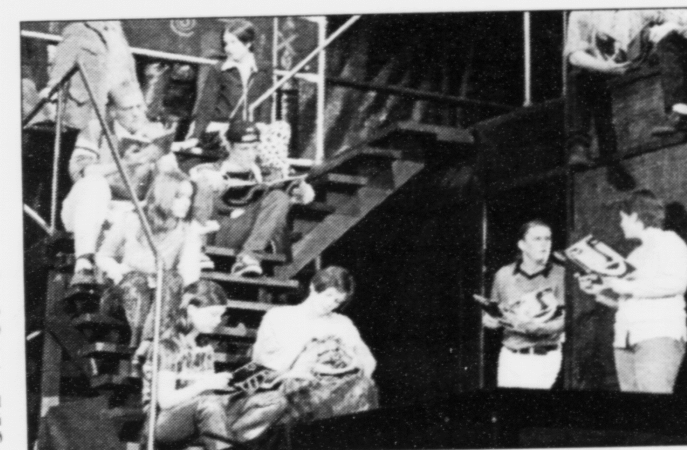
Leikurinn er ein gáva til ungdómin, og neyvan kundi gamli studentaskúlin givið ungdóminum betri gávu.

Hann fer ivaleyst at kenna seg aftur í sögugongdini. Eg hoyrdi onkran gamal studentaskúlanæming undrast, at lærararnir vóru myndadír sum nikkidukkur og einkisigandi persónar. Hesin næmingur kendi ikki sínar studentaskúla lærarar aftur í hesi myndini.

Hvat tónleikinum viðviki, so var tað avbera væl fráfarid, men í seinna helvt av framförluni, var tónleikurinn so harður, at tú noyðist at halda tær oyru. Tað kann so ikki vera meiningin.

Tónleikurinn - tilfar til landaplágu

Annar vansi við tónleiki-



num, sum ivaleyst verður landaplágu langa tíð fram- eftir, var, at tú ikki hoyrdi orðini í sanginum. Tað kann heldur ikki vera meiningin, at orðini, sum hava so stór- an týðning í einum sang- leiki, og serliga, tá Gunnar Hoydal var orðsmiðurin, ikki fingi innivist.

Í seinna parti av fram- förluni, koma kortini rivur í dramatiseringina. Tað var eins og tað stóra arbeiðið, sum øll hesi fólkini hava lagt í ymsu brotini, nú skul- du samlast. Tað eydnast ikki.

Tá tann góðtrúvi, sum leitaði eftir onkrum, ið kundi siga honum hvar G- punktið var, at enda fekk at

vita, at tað sat í nakkanum, royndi hann seg trívandi í kynstrinum, sum skuldi lokka gentuna til sex, var leikurinn liðugur, men hann endaði kortini ikki fyrr enn drúgva lótu seinni.

Borðreitt var við fleiri leikbrotum, við kristiligar samkomu og øðrum eystur- lendskum dansi og tónleiki, meðan ungdómurin lá drukkin í gøtunum, áðrenn liðugt var.

Ein sera spennandi og framkomin uppseting, við vælskipaðum palli og ljós- förlu, tónleiki, dansi og leiki.

Hóast vit hava frætt, hvussu nógv varð lagt fyrri, at hesin leikur skuldi gerast

veruleiki, so er bert eftir at siga, at tað eydnast til fulnar.

Úttan tó at siga við vissu, hvussu rithøvundarnir Gunnar Hoydal og Jákup Veyhe hava arbeitt, so er hugsandi, at Jákup hevur staðið fyrri replikkunum, sum vóru ógvuliga lættar og munnrættar, og Gunnar Hoydal, sum eigur søguna, eisini hevur skrivað orðini til sangirnar. Hesir báðir eru ein spennandi samanseting.

Dagny Joensen